

Особи, взяті під захист, мають такі права: знати про заходи безпеки, які застосовуються щодо неї; вимагати від органу, який забезпечує безпеку, застосування додаткових заходів безпеки, або скасування яких-небудь із здійснюваних заходів; оскаржити прокурору або до відповідного вищого органу, який забезпечує безпеку, незаконні рішення і дії посадових осіб, які забезпечують її безпеку. Законодавець також визначає обов'язки даних осіб: виконувати законні вимоги органів, які забезпечують її безпеку; негайно інформувати зазначені органи про кожний випадок погрози або протиправних дій щодо неї; дбайливо ставитися до майна, зброї і документів, виданих їй в тимчасове особисте користування для забезпечення безпеки; використовувати видану зброю виключно в інтересах забезпечення свого захисту і виконання покладених на неї законом обов'язків.

Неприйняття рішень, несвоєчасне прийняття, невжиття відповідних заходів безпеки працівників суду і правоохоронних органів та їх близьких родичів, тягне за собою дисциплінарну чи кримінальну відповідальність, передбачену чинним законодавством. Незважаючи на наявність діючого закону у даній сфері, не можна стверджувати, що працівники правоохоронних органів мають реальний захист. Забезпечення захисту є гарантом неупередженості та об'єктивності рішень вказаних осіб, які в разі тиску з боку третіх осіб можуть прийняти незаконне рішення або вчинити іншу незаконну дію в межах повноважень.

Отже, можна зробити висновок, розглянувши питання служби в правоохоронних органах, прав та обов'язків осіб, які несуть службу в цих органах та їх механізми захисту, що всі ці питання потребують удосконалення, теоретичного обґрунтування та більшого наукового і практичного дослідження. Тільки після цього і відповідно до цього слід вдосконалювати законодавство, адже інакше зміни в законах не будуть приносити позитивних змін.

Одержано 17.04.2018

ПРЕДСТАВНИКИ СУМСЬКОЇ ФІЛІЇ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

УДК 343.37

Ганна Сергіївна БОРОДІНА,

студентка групи Ф-6-ПЗдб-17-2м ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри соціально-економічних дисциплін
Сумської філії ХНУВС кандидат економічних наук Парфентій Л. А.

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ТІНЬОВОЇ ЕКОНОМІКИ ТА ПОДАТКОВОЇ ЗЛОЧИННОСТІ В КОНТЕКСТІ ПОШУКУ РОЗВ'ЯЗАННЯ ДАНИХ ПРОБЛЕМ

Протягом останніх років у засобах масової інформації та виступах політичних діячів посилено поширюється твердження, що податкова злочинність, тіньова економіка та корупція у державі набули характеру соціальної епідемії, правоохоронні органи неадекватно протидіють цим явищам, а законодавча база слабка та не відповідає завданням боротьби з ними. Україна за цими негативними показниками перебуває на одному з перших місць у світі. Владу звинувачують у непослідовності дій, недостатній рішучості та вимагають побороти ці явища чи довести їх до «цивілізованого рівня». Подібні висновки потребують ґрунтовних досліджень на всіх рівнях соціального розвитку та відповідного методологічного аналізу дійсної ситуації в державі.

З-поміж найвідоміших зарубіжних авторів слід відзначити Ф. Шнайдера, відомого австрійського дослідника тіньової економіки, П. Гутманна, Е. де Сото, Е. Фейга та інших. Вони досліджували сутність, методи оцінювання масштабів тіньової економіки, а також причини переходу в тінь і шляхи детінізації. Серед українських науковців основні аспекти тіньової економіки висвітлюють В. Базилович, З. Варналій, О. Засанська, Н. Краус, В. Мандибура, С. Огреба, Т. Тищук, М. Флейчук, О. Халковський, Ю. Харазішвілі та ін.

Структуру тіньової економіки складають наступні сегменти: неформальний, але соціально прийнятний сегмент; власне економічні злочини; доходи, отримані від неврахованих державою джерел; доходи від різного роду деліктів (цивільних, адміністративних, фінансових), які не є злочинами в силу незначної шкоди, але мають схожий механізм вчинення, формування особистості делінквентів та детермінаційні зв'язки; кримінальний бізнес, тобто нелегальна діяльність, представлена забороненим законом виробництвом і поширенням товарів і послуг, що мають ефективний попит на ринку (наркобізнес, торгівля людьми тощо).

Причинами зростання сектору тіньової економіки зокрема можна назвати хибну податкову політику, забюрократизовану адміністративну систему та значний податковий тиск, що призводить до включення підприємств у тіньову сферу.

Тіньова економіка не контролюється державою, не враховується офіційною статистикою, внаслідок чого її обсяги не включаються у валовий внутрішній продукт і не оподатковуються. Тому функціонування такого сектору призводить до суттєвого скорочення в структурі доходів бюджету частки податкових надходжень, що ставить під загрозу виконання важливих державних програм.

Збільшення рівня тіньової економіки призводить до структурних деформацій і нестабільності соціально-економічного розвитку країни, перешкоджає процесу розбудови держави та демократизації українського суспільства. Дане явище має ряд негативних наслідків, що зумовлюють скорочення державних доходів і виникнення дефіциту державного бюджету, що на даний час є однією з найгостріших проблем економічного розвитку України.

Виходячи з вищезазначеного, дослідження податкової злочинності та визначення стратегії і тактики запобігання їй виникненню не є можливим без розуміння комплексного характеру проблеми, тобто немає сенсу ізолювати податкову злочинність у будь-якому вигляді від явища тіньової економіки. При цьому саме вплив на податкову злочинність суттєво розширює можливості детінізації економіки.

Одержано 17.04.2018

